

Vijfde Lijdenszondag
29 maart 2020
Zondag Judica

Judica, Latijn voor 'Verschaf mij recht', is de naam van deze vijfde zondag van de Lijdenstijd, ook bekend als Passiezondag. De kleur is paars.

Dit is een tijd van bezinning en toeleven naar Goede Vrijdag en Pasen.

De naam van deze zondag is ontleend aan Psalm 43 vers 1:

Verschaf mij recht, o God, vecht voor mijn zaak.

Bescherm mij tegen een liefdeloze mensen, vol list en bedrog.

Naar Psalm 43

Doe mij recht, o God, vecht voor mijn zaak.

Gij zijt de God van mijn toevlucht.

Zend uw licht en uw waarheid; mogen die mij geleiden,

mij brengen naar uw heilige berg en naar uw woningen,

zodat ik kan gaan tot Gods altaar, tot die God van mijn vreugde.

Wat buigt gij u neer, o mijn ziel, en wat zijt gij onrustig in mij?

Hoop op God want ik zal God nog loven, mijn Verlosser en mijn God

Boodschap

Hoe gevoelens van angst, verlatenheid, moedeloosheid en opstandigheid een mens kunnen verlammen, weet de dichter van Psalm 43. Met Psalm 42 een eenheid, horen we ook in Psalm 43 het refrein: 'Wat buig je je neer, mijn ziel, en wat ben je onrustig in mij? Hoop op God, want ik zal Hem weer loven'.

Het is een soort zelfgesprek, een dialoog tussen tussen 'ik' en 'mezelf'. Dit doen we wanneer we onszelf willen bemoedigen: 'doordouwen, je kunt het', of teleurgesteld zijn met onszelf: 'wat stom, hoe kon je dat?'. Zo'n zelfgesprek voert de psalmist met zichzelf in omstandigheden die helemaal niet gemakkelijk zijn. Hij wil zichzelf bemoedigen om de moed niet te verliezen, maar op God te blijven vertrouwen.

Hij bidt tot God: 'Zend Heer uw licht en uw waarheid, laten die mij leiden'. Dit is niet het eigen licht of de eigen waarheden, of de waarheden en wijsheden van deze wereld, van de wetenschap, de stelsels en systemen. In deze tijd zien we hoe die plotseling tot stilstand zijn gekomen. Ze bieden geen antwoorden, geen hulp, geen licht of vooruitzicht. We kunnen op niets rekenen. We kunnen geen plannen bedenken. We weten het gewoon niet. Het licht en de wijsheid die ons kunnen leiden vinden wij niet in onszelf, of onze wijsheden. of onze wereld, maar in God. Tot God roepen in geloof en in gebed – daaraan houdt de psalmist vast.

De kerkvader Ambrosius (4e eeuw) noemde de psalm het loflied van gelovigen, het roepen van de hele mensheid, de instemming van het heelal, de totale overgave aan

Gods macht, de roep van het geluk, de echo van de vreugde. De psalm verzacht de verwarring, heft het verdriet op en verlicht de angst. Die zoekt de stilte en de vrede.

Als we ons meegesleurd en bedreigd voelen, mogen we met de dichter van Psalm 43 halt roepen en zeggen: Hoop op God! Ik zal God blijven loven. Zoek Gods aangezicht want God zoekt ons. God laat zich vinden in de nood. Gods hand laat niet los wat God begon.

De psalmist zoekt naar troost en perspectief. Wij ook. We zoeken naar licht en waarheid. Waarheen leidt die weg? Wat is goed en juist? In deze tijd kunnen we de weg van april en mei niet eens voor ons zien. Blindweg wachten we af. De keuze die wij hebben: óf in angst in het donker afwachten, óf in God wachten – wachten op Gods licht en waarheid voor ons leven en onze toekomst, een lamp voor onze voet en licht op ons pad.

Wat de toekomst brengen moge, mij geleidt des Heren hand.
Het Paaslicht komt ons reeds tegemoet.